Печальних пар фокстротова кружінь,
Світильників померхла позолота
І кольорове сяйво вітражів.
В отій старій кав"яренці завізно,
Снується сиво цигарковий дим.
Так затишно, так безнадійно пізно
В душі буває тільки молодим.
Відставить вліво золотистий пальчик,
Он те дівча – і слів тонка вуаль,
Де кожне слово так багато значить.
Й ніщо не значить. І ніщо не жаль.
І той хлопчина у легкій вітрівці.
І внов вервечка танців і пісень.
По стародавній кам"яній долівці
Стікає мерзле світло, як глясе.
О, ця довічна світла ностальгія:
Щось там лишив, покинув назавжди.
Повернення на круг? Не розумію,
Пощо вертаюсь вкотре я сюди?
Й дивлюсь крізь скло: дощі і осениця…
Це знову ми? Чи пам"ять проявля
Забутий жест, чіткі графічні лиця,
Хлоп"ячу тінь, ледь видиму здаля?
Там молодість!
В кав"яренці навпроти,
Де видовжені зблиски ліхтарів.
І пам"яті статична позолота
Відкладена на дні
Прожитих днів.

Наталя Дзюбенко-Мейс 1980 р.